

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO U RIJECI
Rijeka, Frana Kurelca 3

Broj: S-DO- 25/2018-60
Rijeka, 07. rujna 2021 g.
MF/MF

TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Na broj: St-935/2013

za

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Stečajni dužnik: DRD-INTERNATIONAL d.o.o. u stečaju, Umag, Šetalište
V. Gortana 38, OIB: 27636389809, zastupan po
stečajnom upravitelju Borisu Zadkoviću

Vjerovnik: REPUBLIKA HRVATSKA, OIB 52634238587, zastupana
po Županijskom državnom odvjetništvu u Rijeci, F.
Kurelca 3, Rijeka, OIB: 03377753055

Sukladno odredbi čl. 389. st. 1. Zakona o parničnom postupku
REPUBLIKA HRVATSKA, zastupana po zastupniku temeljem zakona
Županijskom državnom odvjetništvu u Rijeci, podnosi slijedeći

ODGOVOR NA REVIZIJU

Razlučni vjerovnik GARDEN MAKSIMIR d.o.o. Zagreb podnio je
reviziju protiv rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br.
PŽ-4239/2020 od 14. listopada 2020.g. i to u odnosu na pravno pitanje:

- da li se nakon unovčenja nekretnina u ovršnom postupku, a na kojima postoji upisano razlučno pravo obveza poreza na dodanu vrijednost računa u troškove unovčenja nekretnine u stečajnom postupku, odnosno da li porez na dodanu vrijednost ima prednost namirenja ispred namirenja tražbine razlučnog vjerovnika ?

Podnositelj revizije u istoj navodi , odnosno smatra da porez na dodanu vrijednost koja obveza je nastala prodajom nekretnine stečajnog dužnika u ovršnom postupku se ne može smatrati kao trošak unovčenja , a kako je to

navedeno i detaljno obrazloženo i u prvostupanjskom rješenju kao i rješenju Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske koji je predmet ove revizije, odnosno smatra da ove odluke nisu u skladu sa odredbom čl. 254 Stečajnog zakona (SZ/15) te da se time Republika Hrvatska stavlja u "povoljniji položaj" u odnosu na samog razlučnog vjerovnika. Osim navedenog podnositelj revizije tvrdi i da sama ova odredba Stečajnog zakona nije u skladu sa pravom Europske unije te predlaže uputiti zahtjev za prethodnu odluku Sudu Europske unije.

U odnosu na postavljeno pitanje koja je predmet ove revizije ukazujemo da je odredbom čl. 254. st. 3. SZ/15 koji se primjenjuje u konkretnom slučaju decidirano navedeno da "ukoliko je zbog unovčenja stečajna masa opterećena porezom, iznos tog poreza" predstavlja trošak unovčenja i kao takav se namiruje prije tražbina razlučnih vjerovnika, a sve sukladno odredbi čl. 248. st. 1. t. 1. SZ-a. Identično je propisivao i prethodni Stečajni zakon (NN br. 44/96, 29/99, 129/00, 123/03 , 82/06, 116/10,25/12 i 133/12), a na koji se poziva i podnositelj ove revizije i to u čl. 164a st. 2. i čl. 170. st. 2. istog. Dakle i "važeći" i "stari" zakon o stečaju propisuju da porez koji je nastao unovčenjem stečajne mase predstavlja trošak unovčenja te samim time ima prednost pred razlučnim vjerovnikom prilikom diobe kupovnine .

Upravo iz tih razloga je i stečajni upravitelj u svom podnesku od 16. ožujka 2020.g. navedeni porez uvrstio u trošak unovčenja nekretnine detaljno obrazlažući zašto isti tereti stečajnog dužnika, te ga je i prijavio nadležnoj Poreznoj upravi putem PDV obrasca za 1. kvartal 2020.g. Naime, temeljem svih relevantnih činjenica utvrđeno je da se na konkretnu kupoprodaju ima primijeniti odredba čl. 4. st. 1. Zakona o PDV-u (NN br. 73/13, 148/13, 143/14, 115/16, 106/18, 121/19, 99/13, 153/13) i čl. 21. st. 1. i 3. Pravilnika o porezu na dodanu vrijednost (NN br. 79/13, 85/13, 160/13, 35/14, 157/14, 130/15, 1/17, 41/17, 128/17, 1/19, 1/20) - (radi se o isporuci nove nekretnine prije prvog nastanjenja odnosno korištenja te da od isporuke kod koje od datuma prvog nastanjenja odnosno korištenja do datuma predmetne isporuke nije proteklo više od dvije godine), to jest da ovaj pravni promet (prodaja nekretnine u ovrsi) podliježe plaćanju poreza na dodanu vrijednost, a porezni obveznik postaje stečajni dužnik iz razloga što kupac (Adria Umag d.o.o. Vukovar) u trenutku kupoprodaje nije bio u sustavu poreza na dodanu vrijednost, a otuđitelj, stečajni dužnik je u sustavu PDV-a, s tim da prijenos ove porezne obveze nije moguć jer nisu ispunjeni uvjeti propisani u čl. 75. st. 3. Pravilnika o PDV-u.

Stoga su potpuno neutemeljene i paušalne tvrdnje podnositelja revizije da Republika Hrvatska ima prednost namirenja pred razlučnim vjerovnikom. Naime, ne radi se o namirenju prijavljene i priznate tražbine vjerovnika Republike Hrvatske u ovom stečajnom postupku, već o namirenju novčanog iznosa s osnova porezne obveze (a koja se plaća u korist Državnog proračuna Republike Hrvatske) koja je nastala kao rezultat unovčenja-prodaje stečajne mase i kao takva tereti stečajnu masu i stoga predstavlja trošak unovčenja predmetne nekretnine.

U odnosu na navode podnositelja revizije " da on kao razlučni vjerovnik zapravo plaća PDV " ističe se da je kupoprodajna cijena koja je utvrđena u predmetnom ovršnom postupku uključivala i iznos PDV-a, što je bilo poznato i podnositelju ove revizije budući je bio prisutan na ročištu za utvrđivanje vrijednosti nekretnine, štoviše suglasio se sa navedenim činjenicama. Dakle novčani iznos za koji se predmet ovrhe oglašavao u prodaji predstavljao je procijenjenu tržišnu vrijednost nekretnine zajedno sa iznosom PDV-a.

DOKAZ: zapisnik sa ročišta od 25.07.2019.g. iz spisa Ovr-376/2019

OS u Pazinu, Stalna služba u Bujama, o utvrđivanju vrijednosti ovršnih nekretnina

U odnosu na dostavljenu "drugačiju sudsku praksu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske", a na koju se poziva podnositelj revizije, ukazuje se da odluke VTSRH i to PŽ-5106/06 od 07. veljače 2007.g. i odluka VTSRH PŽ-1514/06 od 17. siječnja 2007.g. se ne odnose na situaciju koja je predmet ove revizije jer se radi o prodaji nekretnine u stečajnom postupku, a ne u ovršnom postupku kako je to decidirano označeno u dopuštenom pravnom pitanju, zatim ove odluke se odnose pravnu situaciju kada je na snazi bio "stari" stečajni zakon (NN br. 44/96, 29/99, 129/00, 123/03 , 82/06, 116/10, 25/12 i 133/12), dakle zakon koji se ne primjenjuje u konkretnom slučaju, međutim bez obzira na navedeno i u ovim odlukama je zauzet pravni stav "da se najprije namiruju troškovi unovčenja nekretnine opterećene založnim pravom ", a nesporno je da u te troškove sukladno odredbi čl. 170. SZ spadaju i troškovi poreza nastali unovčenjem nekretnine opterećene razlučnim pravom.

Nadalje, podnositelj revizije u istoj također osporava osnovanost nastanka obveze poreza na dodanu vrijednost u konkretnom slučaju, odnosno smatra da isti uopće nije nastao, međutim ističe se da su svi ovi navodi izvan dopuštenog pravnog pitanja te nisu bitni za donošenje odluke po izjavljenoj reviziji. Ipak u odnosu na iste, osim već na gore navedeno, ukazujemo na odredbu čl. 2. Zakona o poreznoj upravi (NN br. 115/16 i 98/19) i čl. 95. Općeg poreznog zakona (NN br. 115/16 – 42/20) iz kojih odredaba proizlazi da je isključivo Porezna uprava nadležne (i obvezna) utvrditi poreznog obveznika kao i vrstu porezne obveze, što je u konkretnom slučaju i utvrdila i to pravomoćnim upravnim rješenjem, a nakon što je provela odgovarajući upravni postupak i utvrdila sve relevantne činjenice vezane za predmetnu prodaju.

Stoga se predlaže da Vrhovni sud Republike Hrvatske odbije izjavljenu reviziju podnositelja revizija razlučnog vjerovnika Garden Maksimir d.o.o. Zagreb.

Zamjenica županijske državne odvjetnice
Marijana Franolić